

“Mar ni bilo potrebno, da je Maziljenec to pretrpel in tako prešel v Svoj sijaj?” (Luka 24, 26)

Dne 16. januarja 1844, zvečer

1 “Mar ni bilo potrebno, da je Maziljenec to pretrpel in tako prešel v Svoj sijaj?”

2 V tem, zgoraj podanem besedilu, je ponovno kar najrazločneje izkazano, da se veličastje večnega življenja ne da doseči z veliko branja in učenosti, temveč samo z dejanjem ljubezni.

3 Seveda boste ob tem porekli: “Maziljenec je bil že brez tega Večno življenje samo in je imel v sebi ves sijaj istega; čemu je bilo potem potrebno Njegovo trpljenje, da bi prešel v to veličastje?”

4 Jaz pa vam povem: Maziljenec je bil samo človek in si je moral, kot osnovni vzornik, prilastiti popolno Božje veličastvo šele s svojimi dejanji. In če tega ne bi storil, bi bilo konec vsega Stvarstva; kajti šele v Njem sta postala Oče in Sin eno ali - kar je isto - Božja ljubezen in modrost. Kajti pred tem se je Ljubezen ločila od Modrosti, ker se je Modrost v svoji svetosti postavila nedosegljivo visoko in Njene zahteve so bile iznad vseh možnosti izpolnitve.

5 Toda Modrost je bila pusta brez najtesnejše povezave s svojo Ljubeznijo; kako bi se mogla združiti z Ljubeznijo? V človeku Jezusu je morala izpolniti sama vse zahteve, ki jih je postavila. Ponižati se je morala do najmanjše pikice in šele s tem je postala ponovno eno s svojo Ljubeznijo, ki je “Oče”.

6 Zato je tudi zavrnil Maziljenec, sam večna, vsemogočna temeljna Očetova modrost, vso modrost modrih tega sveta; in vsi pismouki so Mu morali biti gnusni, kadar niso izvirala njihova dejanja iz osnove življenja Svetih zapisov.

7 On, ki je bil večna Očetova modrost, je moral izpolnjevati dejanja ljubezni in učiti ljudi edini zakon ljubezni; ja, na koncu se je moral pustiti ujeti modrosti učenih svečenikov in se dati križati in je moral tako utrpeti, kot Očetova ali Ljubeznina pravečna luč, največjo sramoto ali največjo pomračitev na samem sebi, - zato je tudi vzkliknil po tem: “Oče! Zakaj si Me zapustil?”

8 Da pa je On, kot pravečna svetloba vse neskončnosti, moral v samem sebi prenesti popolno zamračitev, dokazuje tisti trenutek, ki ga doslej še ni nihče razumel, v katerem je po Maziljenčevi smrti na križu nastopil popoln mrk vsega neskončnega stvarstva in ugasnila je ne samo svetloba zemeljskega sonca, temveč vseh sonc v vsej neskončnosti, za dobo treh ur!

9 In to je bil tisti trenutek mrka, v katerem se je, kakor veste, po smrti Maziljenčeva duša spustila v pekel, da bi duhove, ki so bili ujeti v stari modrosti, odrešila in jih popeljala *k novi svetlobi*, ki je pričela iz nove združitve Sina in Očeta napolnjevati vso neskončnost.

10 Maziljenec je zato moral pred obličjem Očeta izpolniti stari zakon modrosti, do zadnje podrobnosti, da bi s tem poplačal vse zmote zoper istega; ali vso modrost je bilo potrebno križati, da je bila s tem opravičena Očetova ljubezen.

11 Vidite, to je storil sam Bog; kaj pa nameravate storiti vi? Mar res verjamete, da boste z opravičevanjem vaše modrosti prešli v sijaj večnega življenja?

12 Ako je moral Maziljenec kot Božja modrost sama izpolnjevati dela ljubezni in jih je moral pridigati kar najbolj živo in je moral dati križati vso Svojo modrost in preiti v najhujši mrk, da bi s tem zopet prešel popolnoma v Očetovo veličastje, ki je bila ločena ljubezen v samem Maziljencu, bodo morali iti tudi ljudje po isti poti in bodo prisiljeni slediti Maziljenemu, če bodo hoteli preiti z Njim v sijaj Njegove očetovske ljubezni.

13 V praskupnosti Zemlje je bilo povedano: "Vi ljudje morete priti samo z Božjo ljubeznijo do drugače nedosegljive Božje modrosti!" Z nastopom Maziljenega pa se glasi: "Sedaj sem kot Božja modrost sama, kot pot in življenje, dver k Ljubezni ali k Očetu. Kdor hoče k Očetu, ta mora stopiti skozi Mene!"

14 In kako? Morda po modrosti; ker so dveri Maziljenec sam, ki je Božja modrost? - Ah ne! Kajti prav ta modrost je dovolila, da so jo ponižali do zadnjega atoma. Le-ta se je, kot nedotakljiva Božja svetost, spustila globoko pod vse grešnike; ta ista Modrost, ki jo pred tem ni mogel pogledati v Njeni osnovni svetlobi najpopolnejši angelski duh, se je družila z grešniki in obedovala pod njihovo streho in se je morala dati na koncu pribiti na križ poganskim vojaškim najemnikom in biričem!

15 Iz tega neskončnega ponižanja Božje modrosti pa izhaja, jasneje kakor sonce, da ne bo nihče prišel v veličastje večnega življenja nemara s svojo napihnjeno modrostjo. Proučene knjige in spisi ne bodo nikomur služili kot stopnice v Božje kraljestvo, temveč samo njegova resnična ponižnost in dejavna zaresna ljubezen do Očeta.

16 V Maziljencu je prešla vsa prabožja modrost v ljubezen do Očeta; tako sta postala Sin in Oče eno. Isto se mora zgoditi tudi pri človeku. Dokler se v svojem domišljavem razumu in v vseh zahtevah istega, ki merijo na najrazličnejše počastitve, ne poniža do zadnje kapljice, - ja, dokler ne bo položil vsega pred noge ljubezni in zato utrpel kratko pomračitev vse svoje posvetne modrosti, resnično, ne bo prešel v Očetovo veličastje.

17 Maziljeni je moral to trpeti in storiti, da bi prešel v Očetovo veličastje; in prav tako mora storiti vsak človek in mora v živo slediti Maziljenemu, če hoče preiti v Očetovo veličastje.

18 Maziljenec se pa ni učil na visokih šolah, da bi prešel v Očetovo veličastje kot neki veleučeni modrec, temveč se je Njegova šola imenovala: *Ponižnost in dejavna Ljubezen!* Ako pa je dal Maziljenec s to šolo zgled, kako bi vi želeli prispeti s čim drugim v Božje kraljestvo?

19 Več o tem bi bilo, menim, odveč; kajti razloženo vam je iz najgloblje Božje modrosti, jasno kot sonce. Zato storite tako in živeli boste! Amen.”

[Jakob Lorber](#)

[Pojasnila svetopisemskih besedil](#)